

Juraj Červenák
**ZAKLETÝ
KLÁŠTER**

přeložil Robert Pilch
ilustroval Michal Ivan

Juraj Červenák

ZAKLETÝ KLÁŠTER

Juraj Červenák
**ZAKLETÝ
KLÁŠTER**

První část cyklu
ŠARKANOVY POKLADY

Překlad Robert Pilch
Ilustrace Michal Ivan

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust

Czech edition © Argo, 2023

Copyright © Juraj Červenák, 2022

Translation © Robert Pilch, 2023

Cover and Illustrations © Michal Ivan, 2022

ISBN 978-80-257-4168-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-4286-0 (e-kniha)

ČAROSTŘELEC

I.

Slunce právě zapadalo, když po prašné cestě z východu přijel osamělý jezdec.

Kansaská prémie zdánlivě neměla konce, od obzoru k obzoru se rozprostírala jen jednotvárná travnatá planina bez jediného stromu, tu a tam zvlněná nízkými pahorky. Pod majestátní nebeskou klenbou si člověk připadal jako mravenec pod lupou, přes kterou ho pozoruje Bůh. Bez přehnaného zájmu.

Kůň bez jezdcova přičinění zpomalil do kroku a nakonec zastavil. Když zafrkal a pohodil hřívou, muž se narovnal a po delší době vyhlédl zpod střechy klobouku. Měl nezvyklé, zneklidňující oči, každé jiné. Levé bylo tmavé, skoro černé, tajemné a bezedné – oko věštce, které vidí až na dno duše. Pravé přecházelo z jasně modré do šedé a působilo dojmem, že skrz ně vyzařuje jakési vnitřní světlo. Takovým okem se dalo dohlédnout až na kraj světa.

Poslední žhavý kousek slunce se utopil v mracích nad horizontem, které připomínaly zpěněný příboj na vzdáleném pobřeží. Nebe měnilo odstíny z oranžové do purpurové a to apokalyptické světlo obkreslovalo horu z kostí a lebek, navršenou do výšky tří mužů – proplétalo se mezi suchými hnáty, natahovalo špičaté stíny rohů a prázdným očním důlkům vracelo schopnost zlověstně hledět.

Jezdec zívá.

„Co se plašíš?“ zamumlal na koně. „Takových už jsme pár viděli.“

Nějaký mudrlant v Detroitu vykoumal, jak z bizoních kostí vyrábět lepidlo, takže když začala mizet stáda z velkých planin, mnozí lovci přesedlali na novou obživu – s karavanami vozů se vraceli na místa, kde v uplynulých letech střídali statná zvířata po tisících, a sbírali všechno, co jim zanechal usilovný rozklad.

Poutník pobídl koně podél úpatí mohyly. Za ní stála obchodní stanice, halabala stlučená přízemní bouda obklopená kůlnami, přístřešky a ohradami. Planiny se teprve nedávno zazelenaly svěží jarní trávou, takže usedlost vypadala jako lejno rozplesknuté na zeleném koberci.

A stejně tak i smrděla.

Možná hůř.

Pozornost zvláštních očí upoutal vůz bez plachty odstavený ve stínu stříšky. Jezdec u něj zastavil a nakoukl mezi vysoké bočnice. Zevnitř k nim byly připevněné řetězy s okovy. Časy obchodování s otroky už ale skončily, a navíc tohle nebyl jih – tady mohl vůz sloužit jen k převážení vězňů nebo stěhování indiánů do rezervací. Tento účel potvrzovala špinavá sláma na dně a zaschlé fleky na bočnicích.

Kůň znovu zafrkal a trhl hlavou pryč od vozu.

„Já vím,“ zkrivil muž rty a nasměroval zvíře ke studni.

Sesedl tak, aby ho hřebec kryl před případnými pohledy ze špinavých oken stanice. Zatímco kůň sklonil pysky k vodě v plechovém žlabu, poutník si stáhl rukavice a několikrát sevřel a rozevřel pěsti, aby si procvičil prsty ztuhlé od držení uzdy. Nepospíchal, jeho pohyby prozrazovaly, že je naučený jednat s rozvahou. Odhrnul si lem tříčtvrtečního kabátu z matné černé kůže se šťapci na rukávech a pravačkou sáhl k levému boku, kde měl k nábojovému opasku šikmo připevněné pouzdro s revolverem. Uchopil pažbu s ořechovými střenkami a vytáhl dobře udržovaný Colt Navy. Nová klapka v nabíjecím výřezu za bubínkem a vyhazovač nábojnic na pravé straně hlavně prozrazovaly, že původně perkusní zbraň je upravená pro moderní střelivo. Muž natáhl kohoutek a přešel bubínkem po levé dlani. Zbraň tichounce, hladce zacvakala, prach z cest se do ní zjevně nedostal. Neznámý ji spokojeně vrátil do pouzdra.

Chvilí se zamyšleně díval na opakovačku Winchester v sedlovém pouzdru. Mosazný kryt závěru zdobily ornamenty a pažba byla pobitá drobnými nýty, které zobrazovaly nějakou bájnou bytost – hadí tělo, netopýří křídla. Nakonec muž zavrtěl hlavou, nechal pušku být a poplácal koně po šíji.

„Jestli uslyšíš střelbu,“ oslovil ho, „tak napanikař.“

Kůň do něj na pozdrav štouchl nozdrami a muž zamířil ke vchodu do stanice.

Panty na dveřích skřípaly, že by zahanbily i bránu starého hradu kdesi v zámoří. Muž překročil práh. Po jeho levé ruce se v houstnoucím přítmí rýsoval pult z nahrubo ohoblovaných prken na dřevěných kozách a za ním navršené police a rozvrzané skříňky, to všechno zavalené zbožím, které stanice nabízela na prodej nebo výměnu –

od korálkových náhrdelníků a podobných bezcenných cetek přes lovecké a zlatokopecké potřeby, deky, střelivo, tabák nebo trvanlivé potraviny až po koňské postroje, náhradní díly na vozy a spoustu kůží a kožešin, zdaleka nejen bizoních.

Poutník se otočil doprava, odkud probleskovalo mihotavé světlo ohně. Hodně zboží viselo na hřebících a skobách zatlučených do sloupů a trámů pod krovem a muž všechny provazy, pánve a holínky rozhrnoval jako šlahouny popínavých rostlin v hlubinách džungle. Žádný div, že za tou houštinou objevil divošský tábor.

Byl tu jen jeden dlouhý stůl, jako všechno kolem vyrobený nábytkářskou firmou Zbouchejcojeporuce & syn. Místo židlí jen hrubá lavice a pár špalků; většina hostů upřednostnila povalování se na slámě a kožešinách podél stěn. Nebyla tu kamna ani sporák, dokonce ani komín, jen větrací otvor ve střeše a pod ním na podlaze z udusané hlíny kameny obložená jáma, z níž stoupaly plameny a olizovaly zčernalé dno bublajícího kotle a kus masa na železném rožni. K výjevu jako z báchorek o zdegenerovaných kanibalech se dobře hodila početná sbírka neoholených, sluncem a kožními chorobami se loupajících obličejů, kolozubých úšklebků a mastných vlasů. K tomu propocené klobouky a vylínalé kožešinové čepice, a stejně tak oděvy z ošoupaných a mnohokrát záplatovaných hadrů a kůží, mezi nimiž jelenicové kazajky s korálkovými vzory a náhrdelníky z medvědích drápů vypadaly jako nóbl výstřelek. Ovzduší bylo namíchané z pachu levného tabáku, ještě levnějšího chlastu a grátis tělesných výměšků.

„Dobrý večer vespolek,“ pozdravil cizinec a palcem a ukazováčkem se dotkl stříšky klobouku. „Jsem tady správně v saloonu *Růžový podvazek slečny Kitty*?“

Nechápavě na něj zírali. Měl zhruba třicet let a přes šest stop. Do týlu sčesané havraní vlasy a kníry přecházející do licousů rámovaly opálený obličej, na kterém se klikatilo několik více či méně výrazných jizev.

„Nein,“ řekl až chorobně vyzábělý, plešatý chlap v košili s vykasánnými rukávy a flekaté zástěře, který stál u ohniště s vařečkou v ruce.

„Tady žádné růžové podvazky nenajdete. Pokud nějaké neskrýváte pod vlastními kalhotami.“

Někteří se zachechtali, i když v jednom případě smích rychle přešel do vlhkého chrchlání a plivání. Cizinec se široce zazubil. Měl víc zdravých zubů než všichni ostatní přítomní dohromady.

„Co může být lepšího,“ přešel k ohništi, „než společnost se smyslem pro humor?“

„Tohle je *Schnitzlerova obchodní stanice*,“ zvažněl plešoun. „Ne všiml jste si venku cedule?“

„Pamatuju si jen ukazatel na rozcestí asi hodinu jízdy na východ. Jedna šipka ukazovala na jih a tvrdila, že do Wichity zbývá třicet dva mil. Druhá mířila na západ a stálo na ní: *Hromada hnoje na konci světa*. Bez udání vzdálenosti. Nevíte, jsem už blízko?“

Smích ustal, jako když utne.

„Musíte pokračovat ještě asi dva dny,“ nenechal se vyprovokovat chlap s vařečkou, naklonil se nad kotel a zamíchal v něm – člověk podvědomě očekával, že z husté břečky vyplavou lidské prsty a oční bulvy. „Dostanete se na území Kiowů, ti provozují zájezdní hostinec *U Krvavého skalpu*.“

Cizinec se nepřestal usmívat. „Ale předtím nepohrdnu drinkem. Co tady naléváte?“

Vařečka vylovila z kotle hnědý chuchvalec. „Bourbon přímo z Kentucky, tři roky zrál v dubových sudech.“

„Vážně?“

„Nein,“ sešpulil rty k foukání. „Mám vlastní bramborový šnaps, várku z minulého týdne.“

„Šnaps,“ mlaskl neznámý labužnický. „Už jen zvuk toho slova ve mně vyvolává vzpomínky na Vídeň.“

Hostinský na něj úkosem pohlédl. „Byl jste tam někdy?“

„Dokonce jsem tam nějakou dobu studoval. Z mé domoviny je to, co by kamenem dohodil.“

„Maďar?“

„Těsně vedle. Předpokládám, že mám tu čest s Herr Schnitzlerem osobně.“

Majitel stanice opatrně usrkl z vařečky, se znaleckým výrazem zažvýkal a spokojeně pokýval hlavou.

„Jsem Schnitzler. Nemám čas na zbytečné žvanění, takže buď přejděte k věci, nebo... nebo... ach.“ Až teď plešoun poprvé pohlédl muži přímo do očí. „Ach,“ zopakoval. Rysy jeho tváře jako by ztratily soudržnost, přímo mrtvolně zvadly a zbledly. „Vy musíte být... *Wunderschütze*.“

„Bitte, Herr Schnitzler,“ přešel neznámý do obstojné němčiny, „není třeba to rozkřikovat. Nemíním vám způsobit žádnou škodu. Zajímám se jen o vůz, který stojí u východní stěny,“ ukázal palcem.

„M-myslíte ten s řetězy?“ zeptal se Schnitzler také rodnou řečí.

„Přesně ten. Předpokládám, že muži, kterým patří, se v tuto chvíli nacházejí pod vaší střechou.“

Majitel stanice jen němě přikývl.

„Dobrá. Podle mých informací jsou tři. Jeden z nich nosí vojenský klobouk a šavli, druhý vypadá jako potulný trapper, třetí je čejenský míšenec. Správně?“

Další ztuhlé přikývnutí.

„Ale nepřijeli sami. Na voze přivezli dvě mladé ženy.“

„Tři.“

„Tři?“ Muž se trochu odtáhl a v koutcích očí se mu prohloubily jemné vrásky. „Věděl jsem jen o dvou. U Černého potoka přepadli rodinu českých přistěhovalců, kteří putovali po vozové cestě. Rodiče a chlapce zavraždili, dvě dcery vzali s sebou.“

„Ještě někde chytili indiánskou dívku.“

„Kde jsou teď?“ zeptal se cizinec a pohledem různobarevných očí probodával přítmí v koutech stanice.

„Tam vzadu. Vlevo.“

„Moje levá, nebo vaše?“

„Moje.“

Muž se zadíval doprava. Ve vzdáleném koutě osvětleném jen mžou-rající petrolejkou pověšenou na provazu pod krovem rozeznal několik postav usazených na slámě a kožešinách. Určitě tam měli v plánu strávit noc, tohle byl nejpohodlnější nocleh, jaký stanice nabízela.